

על שאלות

א.

— — — — — ובימים זהם לא השכילנו
 הבריות לעשות סמינות הבנויות כמו
 רמים, דאמשימן בלעז, אלא היו יושב
 בין כמה שקורין זענילשיפן והרוח היתה
 מנשבת בליילעכיר הפיושים עליהם
 ויורדי הים באניות היו מסלמלים על
 מים רבים אדירם ירחים אין מספר והיו
 טתענים כעניינם קשים שהיו סובלים
 מחמת היסודין רחמנא ליצלן וטי שבא
 בשלום לירושלים עתיק סימן שוכיח
 אבותיו הקדושים עמדה לימינו והיו
 מסייעין לו מן השמים ובדאי היה
 מיבטח שהוא בן עולם הבא, כי הקכיה
 מרחם ומחבב את החסידים, הישרים
 והחסימים כלבד, כדכתיב: רצון יראיו
 יעשה וכו'. לכן ראינו לתרות בצפורן
 שמיר למזכרת-קהלתנו את המעשה הנדול
 והנורא, אשר כל שוטעיו תצלינה אנזיו
 ושארע דהמהוריר ד' ירוחם ביר משה
 וייע שנמע לאיי והיה סבקש רחמים
 על ישראל לפני מליטת בית-קדשנו
 ונסמר בשיבה טיבה בשנת — — — — —
 — — — — — וכוזענילשיף הניל
 לא היו מצייים מבני-ברית אלא הרבה
 כושיים, שפניהם משחירים בשולייקירה
 ושהקיסר שלח אותם לתריחושף להביא
 איצרוח-נסף וזכב ממוני שפוני ח'ל.
 והיי שם ד' ירוחם ושני נבאים מנכבדי-
 העדה וכבודתם רבה מאד, כי לקחו
 בידם שלש מאות שושקעס צדקה של
 סמבעית-נחישת עבוד עניי איי היושבים
 על התורה בתיכני ירושלים ומתפללים
 לשלומם של ישראל הפוזרים בין
 העכוים, והכושיים האלה היו למטים
 ושומים כנזר ונתנו את עינם בני מאות
 שושקעס הניל מחמת שיצרם היע נתנבר
 עליהם והתנכלו בלבם להטיט את היהוד-
 דים אל הים ולקחת את כל העשירות
 המיפלג הוה, והנה קמה סערה גדולה
 ורוח ספיקת סלעים באה ממזרח-שמש
 והשבר את הזענילשיף לרסימים והמצי
 אים האלה דהיינו הכושיים טגעו במצוי
 לות ים כפרעה וחילו, ורי ירוחם להבריל
 ושני הנבאים וני מאות שושקעס צדקה
 היו רכובים בי ימים על כנפי רוח דרוי
 מית עד שבאו לאי אחד בים והאי ריק
 אין בו נפש אדם ובהמה, וישבו שלשהם
 באי הוה ונתעטפו בטליתים והיו משבחים
 ומפארים בדבקות גדול את הבורא ית'
 על הנסים והנפלאות שעשה עמם.
 ומחמת הענייתנית לא רצו להחפיל
 לנשטם, שלא ימותו היו כרעב באי

ירוחם מצא חן בעיני המלכות ויקחו
 איתם ואת שני הנבאים ואת נ' מאות
 השישקעס ויתנו להם ספינה גדולה
 והעבר העברי היה מחקן עבדום מאכלים
 כשרים וביום ו' בצהרים היתה הספינה
 עומדה בלב ים ורי ירוחם שמר את
 השבת כדת וזכראוי לו, וכשבאו ליפו
 על היבשה נתעלמו כד האניות הניל
 מהמת שהקיסר לא היה קיסר והעבר
 לא היה עבד, אלא אליהו הנביא היה
 מחפש בקיסר, והיהודים מאיי ששמעו
 את הנס הנדול הוה נתקצו בבתי-
 ננסיותיהם ורי ירוחם נחחדש אצלו ננין
 שד הוריה והיה מוזרו כמתיקות גדול
 וכשרכב ד' ירוחם ושני הנבאים וני
 מאות השישקעס טיפו לירושלים היו
 רוכבים על עיר בן פרא, כי לא היו
 בימים ההם לא דיליושאנסן ולא פאסט-
 וואנין והלכו אחריתם כמה אלפים יהודים
 וכודם היו מוסרין ובאו עיי הננין הוה
 לתהרבות גדול, וכששמע ד' אהרילע
 הקרוש את הננין הוה אמר, שיש בו
 ניציץ מדוד המלך עיה ועל כן מנהג
 בקהלתנו שהתינוקות דביה רבן מוסרין
 בשמחת תורה ד' ירוחמים נינון, ובזכות
 זה נאמר שירה חדשה ואור חדש על
 ציון יאיר וזכות כולנו במהרה לאורו
 אכיר. — — — — —

ב.

שלשיהצלע של המנרש המכונס
 בין האהלים מבודרי-השולם נחברך יום-
 יום בשפע-חמה פויות קרנים, מרענה
 ומבדחת וזהל כולו לקראת סמפונית-
 האור המתרוננה נלי הפונות לרבות
 הכלונסאות הצבורות ביר בלתי-סאוסנת,
 דנדוי-הכניסה המהופכים, השולחן שנתקטעה
 בשל תעלולי-קונדס אחת סכרעיו הצולעות
 ולרבות הכלבה מרופת-האון הרובצת
 כחומה ננחת-רות כשרגלית שולחית
 מלפניה, עם כל משבירות קל-דעח
 ובריוני התנסמו כנפיי-האורלים, נשקפה
 שכבה מנומרת של כלי-בר מעורבבים
 ונסתמן קו מרושל של ארעיות ניקית,
 שלא ניהא לו במסכת-חיים מתונה
 נמשורשה, ירוחם, שהיה נוהג עד סיום-
 העבודה לעמוד שעות רצופות מחמת
 המים המזוממים והשוטעים על נוז
 המסכים מרובי-הנאה, אהב לנעת בבהונות-
 הרגלים בקרקע המרוצפת והתלקקה של
 המקלחת ואנב נניעה בלתי-זיונה היה
 צינה על הטבלאות המרובעות והרטובות
 ונדמה לו, כי אוחז הקו המרושל תור
 ומרלג חלילה לנגד עיניו ומתקפל מסביב
 לו כדמיתח-שלוות מעוללת וצוננה והוא
 מנסה לתחוך באנרופויו הזעירים את
 לשונות-המים העושות בלהטיהן ומתחמקות

כים, ויסתכל בשפאקאף שלו וראה
 איזה שלשה בריות העטיפות בכני-רכן
 ולא ידע מי הם ואיזה הם, כי בספרי-
 הקוסמים שלו נמצא כתוב בידי מכשף
 אחד, שהאי הוה אין בו אדם ובהמה,
 ויאמר לאחד הענדים: ואתה תחזה מי
 הבריות המשונות הללו, והעבר הוה
 היה מורע היהודים ועלה לשרת יפני
 הקיסר, כי מסתמא היו לו זנות גדול,
 וכשנתקרב אל האי הכיר את ד' ירוחם
 וישמח שמחה גדולה כי העבר הוה —
 היה ימים ונינדל בכיתו של ד' ירוחם
 שיהיה ספורם בשער בת רבים בצדקת
 פורונו, והיו נבואם אל הקיסר, ורי

הריק הוה, כי לאו כל יומא מתרחיש
 נסא ודי להם שנעשה למענם חסד טופלא
 אחד מחיין לדרך המכע וניצלו מן
 הזענילשיף והכושיים, ורי ירוחם היו
 סבור שמא חיו אינו כדאי והגון להתי
 אבק בעפרה של אייך ואין עת לחנה,
 כי לא בא מועד והחזילו כולם אומרים
 וירוי ויבקשו את נשטם כמות, לאמרו:
 מי יתן מיתנו נוה כי מי אנו ומה חיינו
 שייקכיה יעשה עמנו נסים חדשים
 לבקרים? והיו אזרי נ' ימים יצא הקיסר
 למלחמה ונסע על הים עם ארבעים
 אניות גדולות מאד שקורין פלאטי
 והרבה חיילות מוזיקים עמו כדרך המל-

חוף כרי פרוצה ליציאת מבין אצבעותיו
 התינוקות והנה גם לאתר סתימת-הברז
 פרנץ באוניו סכוייה-שלולית המשחשפת
 והם שיירה במנוסתה הבהולה תלולית-
 עפר תחוח החוצצת בין נמנומי-כראשית
 שלו כתורה וכדרך ארץ ובין התמארת
 המתושבת הארדיכרית והמוצקה שבמעשי-
 אבות שאינם סימן לבניו. הדות-הילרות
 הכמוסה וזכרת הבהיר ותענוג מפעמים
 הרש בצפוני-הלכ ולאורי-הרופלקסיה
 הקלילה והמרפרפת הפורחה מחונות
 סמתחרת סמויה ניצורים צלילים נשכחים
 ולפעמי-הרם מצטרפת סנגינה סכררת
 הנוהרה בעליצית השאית ועושרה בכלילי-
 סזמונים סמוונים וצלולים את שירת-
 הנהנין של אבא ז"ל :

— הדור נָאָה זיו העולם, נָפְשִׁי
 חִלַּת אֶהְבֶּתְךָ...

בערבית, בהיות שמי-טוהר פרושים
 על שלשי-הצלע של המנדש, משמסקו

הנקישות המשועשעות המכות ארוכות
 ומדורות בקרקעות-הצלחות, היתה חתבו-
 רה מסיימת את סעודה הדלה בכרכת-
 סזון העשויה טנאי-מלאים של הצאי-
 זמירות, המרוקסות בשבעים ושבעה דר-
 כים, אשר לנוכי ישראל, ואו הגיחה
 מלכו של ירוחם הכמיהה לניב הצנוע
 של רנה דתית הניזונית סמעין אהה,
 המתנכר סעולם עד עולם והחתום בסכ-
 עת-השלמות והוא היה נומל על זרועותיו
 את התינוק החירי המצוי במהנה ונועץ
 בו עין סקוחה וחומלת ומצביע באצבע-
 צררה כלפי המסובים, שנלאו מרכרי-
 זמר ונתנמנסו ליד השולחן וידיהם העם-
 לות שמוטות למטה — כאילו החכון באור-
 תה שעה להקשות ברמיהה-להישה חכריות:
 — מן המפורסמות שכל בריה
 בעולם הוה צריכה תינות, והחיות סחם-
 שכת, כידוע, מסוחות העליונים של
 האבות, נו, וחיותך מנין?

אכן, פעם נבעת התינוק ונתפטר
 סתוך הסום סחום בקרבתו המתרידה של
 ירוחם ונשתקע בתלולית-העפר התחוח
 וקרקרו הפעום, ששתי עינים הצופות
 נמועות בו, הטיל משנה-צל הסאפיל על
 האור הננוו, שהיה נראה לפעמים בבחינת
 ניצוי בוועיר אנפין — וכך נתרסק נשר-
 הפנינים, שירוחם היה סוחחו ברחשי-
 אהבה תחומית על גבי החלל המרוקן,
 שבין ניניו המסתורי והמלכב של סבא
 ר' ירוחם כ"ד משת וציל המתחמא לפני
 כוראו ובין הסעיה העכויטית של התינוק
 הנדל ללא שירת-דורות והנשבה לבין
 אילי-ארעי פרושים, הפתוחים לכל הרד-
 תות והדבקים בקרקע בחבלי-סחה רקו-
 כים הנאתוים ביתדות תלורים.

בערביי-ססחים עם המשרת-השלנים
 שבנפשו, החחילה נימה-סתרם פוצחת
 ברנה אביבית, היצר הטוב נחאה בסו-
 עדים לשטחה מ. ש. וכמה בתורים

עסקו בסידור ספת כחלכתו וכמתכונתם
 ש" הראשונים, אלא שנאחרונה נכונת
 ההחלת, והתכונה החגיגית נסתיימה
 בכלאכת פתאים פנימה ומדולדלת והתי-
 נוק פעה נוגח בעריסתו העגיה, כחינה
 פושט יד הנצב על עברי פי פחת...

למחרת היום הוציא ירוחם את
 המזמרה המפורסת יפה שהתפרנס עליה,
 וניתק בעצם ידיו את החוש המשור
 שנארג בגנכיל-לבו ואשר לא ידע להיות
 בריח-קודש בין נחלת-אבות ובין התינוק
 המעורטל, ואחר הוצג כעמידה סאויש-
 שת ובטועד-כפיים השטוחות כלפי הרקיע
 ומעיניו קרנה נהרה נבונה וברוכת אור,
 כי הכר הכיר האיש, שאין לו בעולמו
 אלא מורשת הרם הרושט בקצב-קדומים
 ועשר אצבעותיו הפרושות סול פני
 התטה...

דוב שטוק
 בית-אלפא